

Dokumentacja złożona do konkursu na kuratorski projekt wystawy w
Pawilonie Polskim na 16 Międzynarodowej Wystawie Architektury w
Wenecji w 2018r.

Tytuł: Urodzajna przestrzeń

Kuratorzy: Karolina Szóstkiewicz, Irgen Salianji, Marina Kounavi

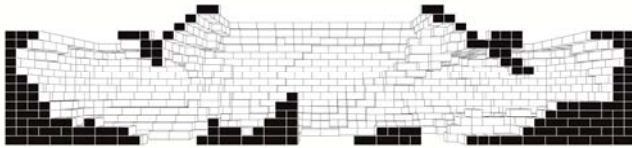
URODZAJNA PRZESTRZEŃ

A. Koncepcja wystawy

Propozycja polskiego pawilonu jest próbą reinterpretacji statycznego modelu kuratorskiego, stosowanego w większości pawilonów. Zamiast tego proponuje podlegającą transformacjom instalację, która angażuje zwiedzających i prowokuje ich udział. Głównym elementem wystawy pawilonu jest interaktywna kompozycja z belek słomy, które są elementem polskiej tradycji żniw, a także powiązanie z tematyką Biennale *Wolna przestrzeń*, poprzez interaktywne wnętrza, które tworzą. Bele słomy ułożone są w całym wnętrzu pawilonu w taki sposób, że całkowicie ukrywają ściany i sufit (z wyjątkiem świetlików), tworząc wnętrze o nowej fakturze i jakości przestrzennej. Zwiedzający mogą wykorzystać elementy instalacji w dowolny sposób i oddziaływać na nią, poznając polską kulturę, historię i rytuały rolnicze. Pawilon może być jednostką badawczą w czasie rzeczywistym, prototypem *Wolnej przestrzeni* i unikalnym ambasadorem polskiej kultury.

Słoma jest jednym z produktów końcowych procesu zbioru. Pomimo że formalnie jest odpadem, słoma jest bardzo użytecznym produktem i archaicznym materiałem stosowanym w rozmaity sposób, łącznie z sektorem budowlanym. Użycie bel słomy w konstrukcji wnętrza pawilonu sugeruje niedrogi i prymitywny sposób tworzenia przestrzeni, która daje poczucie ciepła oraz możliwości nieformalnego użytkowania o szerokim zakresie nieprzewidywalnych sposobów. Stworzenie współczesnego doświadczenia przestrzennego poprzez zastosowanie archaicznej praktyki układania na sobie bel słomy, łączy ze sobą obyczaje Polski i ogólny temat Biennale. Naturalne oświetlenie i instalacja dźwiękowa to dwa inne elementy wzbogacające ekspozycję, która w rzeczywistości jest pracą badawczą zmaterializowaną w formie instalacji *Wolna przestrzeń* w skali 1:1. Promienie wpadające przez duże świetliki dachowe pawilonu, oświetlają przestrzeń stworzoną z ułożonych na sobie sprasowanych bel słomy, a wszystko to zapewnia bogaty kontekst dla odwiedzających, pobudzający wyobraźnię do tego by eksplorować i przekształcać wnętrze pawilonu.

W ten sposób pawilon przekształca się w interaktywny eksponat – odgrywając rolę trójwymiarowego doświadczenia przestrzennego, a nie jedynie pustego białego pudełka. Pawilon jest eksponatem samym w sobie. Działa jako przestrzeń nieskończonych możliwości, ponieważ każdy jej zakątek umożliwia jej spontaniczne i kreatywne użytkowanie. Nasycy wyobraźnię odwiedzających, gdyż jest niedokończonym, ciągle ewoluującym obiektem, wielofunkcyjnym w swym użytkowaniu i przeznaczeniu.

URODZAJNA PRZESTRZEŃ

C. Streszczenie scenariusza wystawy

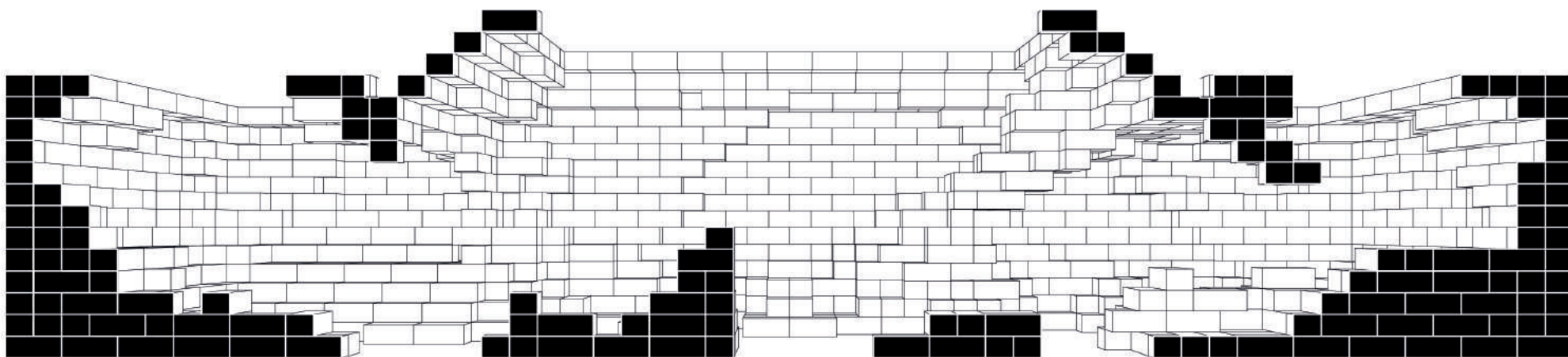
Wnętrze pawilonu wypełnione jest belami słomy, które są rozmieszczone w taki sposób, aby stworzyć zbiór niezaprogramowanych przestrzeni dla odwiedzających, które mogą zostać zaadaptowane i w trakcie użytku przekształcone w nieoczekiwany sposób. Zwiedzający mogą siedzieć lub leżeć na miękkich powierzchniach ze słomy, a także oddziaływać na otoczenie przesuwając bele i aranżując je podążając za swym natchnieniem twórczym i potrzebami interakcji międzyludzkich.

Uzupełnieniem instalacji z bel słomy, będzie artystyczna oprawa dźwiękowa oraz seria abstrakcyjnych modeli prezentujących zarówno polskie elementy kulturowe, jak i wartość *Wolnej przestrzeni* we współczesnej architekturze. Instalacja dźwiękowa zostanie zlecona niezależnemu współczesnemu artyście i może stanowić czwarty wymiar koncepcji wnętrza Pawilonu. Mogą to być dźwięki z polskiej wsi, odgłos maszyn rolniczych w trakcie żniw lub/i wywiady z mieszkańcami wsi, którzy pracują na roli. Mogłyby być także stworzony kontrast, poprzez zaprezentowanie wrażenia mieszkańców miast, którzy odwiedzając wieś i pola uprawne doświadczają wyzwającego uczucia ogromu pustych pól i zapachu skoszonych zbóż.

Seria modeli architektonicznych prezentujących wartości *Wolnej przestrzeni* we współczesnej architekturze, może wnieść kreatywny element do prymitywnego charakteru instalacji. Modele mogą być zlecone kilku polskim architektom i pokazać znaczenie niezaprogramowanej pustej przestrzeni w architekturze. Ich twórczość może być aktywnym procesem w trakcie trwania Biennale, a poproszeni o ingerencję goście lub studenci, mogą sugerować modyfikowanie lub tworzenie nowych modeli według ich życzeń.

Pawilon jest odpowiedzią na niewypowiedziane potrzeby przybywających, oferując im nieskończony zakres możliwych rozwiązań, które mogą służyć albo intensywnej aktywności albo relaksowi. Podkreśla bogactwa naturalne, które umożliwiają rozwój życia i cywilizacji (ziemia-woda-słońce) i wykorzystuje płody rolne jako podstawowy materiał budowlany, tworząc przestrzeń oraz doświadczenia pełne życia.

Tworząc współczesne walory przestrzenne z wykorzystaniem archaicznych możliwości belek słomy, umacniają się nasze relacje z przeszłością i wspomnieniami. Ukazane zostają kulturowe warstwy polskiej i europejskiej modernizacji, opowiadając historię o ewolucji prądowej praktyki zbiorów oraz ich znaczenia dla naszego wspólnego metabolizmu i przetrwania.

URODZAJNA PRZESTRZEŃ

KONKURS NA KURATORSKI PROJEKT WYSTAWY W PAWILONIE POLSKIM
NA 16 MIĘDZYNARODOWEJ WYSTAWIE ARCHITEKTURY W WENECJI W 2018 ROKU

KONTEKST

WPROWADZENIE

Polska jest krajem o dużej ilości zasobów naturalnych oraz długiej tradycji ich pozyskiwania i związanej z tym produkcją. Jednym z najbardziej archaicznych i pracochłonnych jest rolnictwo, które stanowi fundament naszego łańcucha żywnościowego i ewolucji kulturowej. Ze wszystkich działań rolniczych, żniwa są tymi, które stały się inspiracją wielu rytuałów i stworzyły obyczaje kultywowane przez stulecia. Żniwa oznaczają koniec sezonu wegetacyjnego i celebrują sukces procesu produkcyjnego. Przynoszą satysfakcję ze zbierania plonów oraz inicjują przetwarzanie ich w produkty spożywcze, takie jak mąka i chleb.

Końcowi żniw, towarzyszą liczne polskie święta i zwyczaje, celebrujące zbiorowy wysiłek oraz łączący rodziny i mieszkańców wsi. Jedną z tradycji kulturowanych po dzień dzisiejszy są Dożynki – Święto Plonów. W czasach przedchrześcijańskich było to etniczne święto słowiańskie, przypadające w okresie równonocy jesiennej (23 września). Współcześnie dożynki mają zarówno charakter religijny, świecki, a także ludowy i obchodzone są zwykle w jedną z niedziel września po zakończeniu żniw. Podczas ceremonii dożynkowych wnoszone są wieńce wykonane z kłosów zbóż, owoców, warzyw, polnych kwiatów. Składane są symboliczne dary z najnowszych plonów a Starosta i Starościna wręczają bochen chleba upieczonego z mąki pochodzącej z ostatnich zbiorów Gospodarzowi dożynek.

Bela słomy

Koncentruje proces metabolizmu. Od żywności do modułu konstrukcyjnego

Żniwa

Wyznaczają koniec okresu wegetacyjnego

Budownictwo

Słoma jako element konstrukcyjny, izolacja budynków lub pokrycie dachu

Historia - Sztuka

Najbardziej intensywna praca w okresie wegetacyjnym
Inspiracja dla artystów ze względu na swoją symbolikę

Pożywienie - Rytuały

Polska kultura ludowa pielęgnuje chleb i ziarno w szczególny sposób. Tradycja zakorzeniona w starych słowiańskich wierzeniach i w chrześcijaństwie, kultywowana w Polsce przez wieki

OPIŚ WYSTAWY

TEMAT

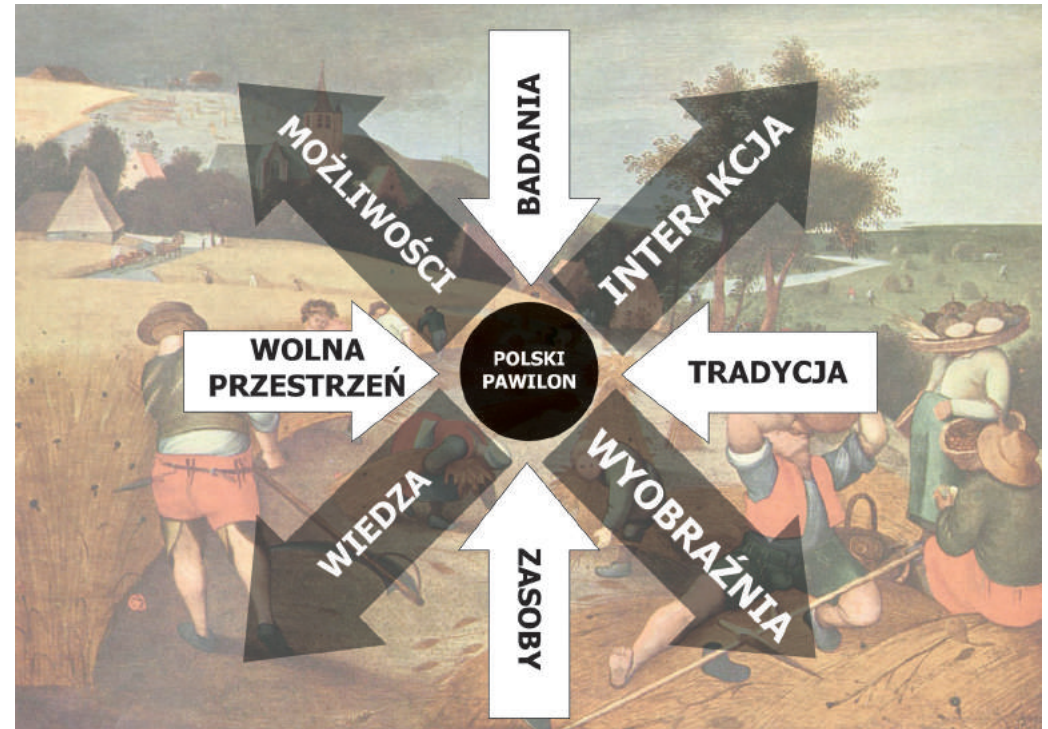
Słoma jest jednym z produktów końcowych procesu zbioru. Pomimo że formalnie jest odpadem, słoma jest bardzo użytecznym produktem i archaicznym materiałem stosowanym w rozmaity sposób, łącznie z sektorem budowlanym. Bele słomy ze sprasowanych łodyg zbóż (np. pszenicy, ryżu, żyta lub owsa) mogą służyć jako materiał konstrukcyjny i znajdują zastosowanie jako wypełnienie szkieletu drewnianego budynku lub materiał ocieplający. Ten sposób budowy jest często stosowany w budownictwie naturalnym, a do jego zalet można zaliczyć odnawialność materiału, niski koszt, łatwą dostępność, niepalność i wysoką wartość izolacyjną.

Użycie bel słomy w konstrukcji wnętrza pawilonu sugeruje niedrogi i prymitywny sposób tworzenia przestrzeni, która daje poczucie ciepła oraz możliwości nieformalnego użytkowania o szerokim zakresie nieprzewidywalnych sposobów. Stworzenie współczesnego doświadczenia przestrzennego poprzez zastosowanie archaicznej praktyki układania na sobie bel słomy, łączy ze sobą obyczaje Polski i ogólny temat Biennale.

Naturalne oświetlenie i instalacja dźwiękowa to dwa inne elementy wzbogacające ekspozycję, która w rzeczywistości jest pracą badawczą zmaterializowaną w formie instalacji Wolna przestrzeń. Promienie wpadające przez duże świetliki dachowe pawilonu, oświetlają przestrzeń stworzoną z ułożonych na sobie sprasowanych bel słomy, a wszystko to zapewnia bogaty kontekst dla odwiedzających, pobudzający wyobraźnię do tego by eksplorować i przekształcać wnętrze pawilonu.

KONCEPCJA WYSTAWY

Wnętrze pawilonu wypełnione jest belami słomy, które są rozmieszczone w taki sposób, aby stworzyć zbiór niezaprogramowanych przestrzeni dla odwiedzających, które mogą zostać zaadaptowane i w trakcie użytku przekształcone w nieoczekiwany sposób. Zwiedzający mogą siedzieć lub leżeć na miękkich powierzchniach ze słomy, a także oddziaływać na otoczenie przesuwając bele i aranżując je podążając za swym natchnieniem twórczym i potrzebami interakcji międzyludzkich. W ten sposób pawilon przekształca się w interaktywny eksponat – odgrywając rolę trójwymiarowego doświadczenia przestrzennego, a nie jedynie pustego białego pudełka. Pawilon jest eksponatem samym w sobie.

Uzupełnieniem instalacji z bel słomy, będzie artystyczna oprawa dźwiękowa oraz seria abstrakcyjnych modeli prezentujących zarówno polskie elementy kulturowe, jak i wartość Wolnej przestrzeni we współczesnej architekturze. Instalacja dźwiękowa zostanie zlecona niezależnemu współczesnemu artyście i może stanowić czwarty wymiar koncepcji wnętrza Pawilonu. Mogą to być dźwięki z polskiej wsi, odgłos maszyn rolniczych w trakcie żniw lub/i wywiady z mieszkańcami wsi, którzy pracują na roli. Mogłyby być także stworzony kontrast, poprzez zaprezentowanie wrażenia mieszkańców miast, którzy odwiedzając wieś i pola uprawne doświadczają wyzwającego uczucia ogromu pustych pól i zapachu skoszonych zbóż.

Seria modeli architektonicznych prezentujących wartości Wolnej przestrzeni we współczesnej architekturze, może wnieść kreatywny element do prymitywnego charakteru instalacji. Modele mogą być zlecone kilku polskim architektom i pokazać znaczenie niezaprogramowanej pustej przestrzeni w architekturze. Ich twórczość może być aktywnym procesem w trakcie trwania Biennale, a poproszeni o ingerencję goście lub studenci, mogą sugerować modyfikowanie lub tworzenie nowych modeli według ich życzeń.

POWIAZANIE Z TEMATEM BIENNALE

Podążając za tegorocznym tematem Biennale, polski pawilon staje się prototypem Wolnej przestrzeni w skali 1: 1. Działa jako przestrzeń nieskończonych możliwości, ponieważ każdy jej zakątek umożliwia jej spontaniczne i kreatywne użytkowanie. Nasyca wyobraźnię odwiedzających, gdyż jest niedokończonym, ciągle ewoluującym obiektem, wielofunkcyjnym w swym użytkowaniu i przeznaczeniu.

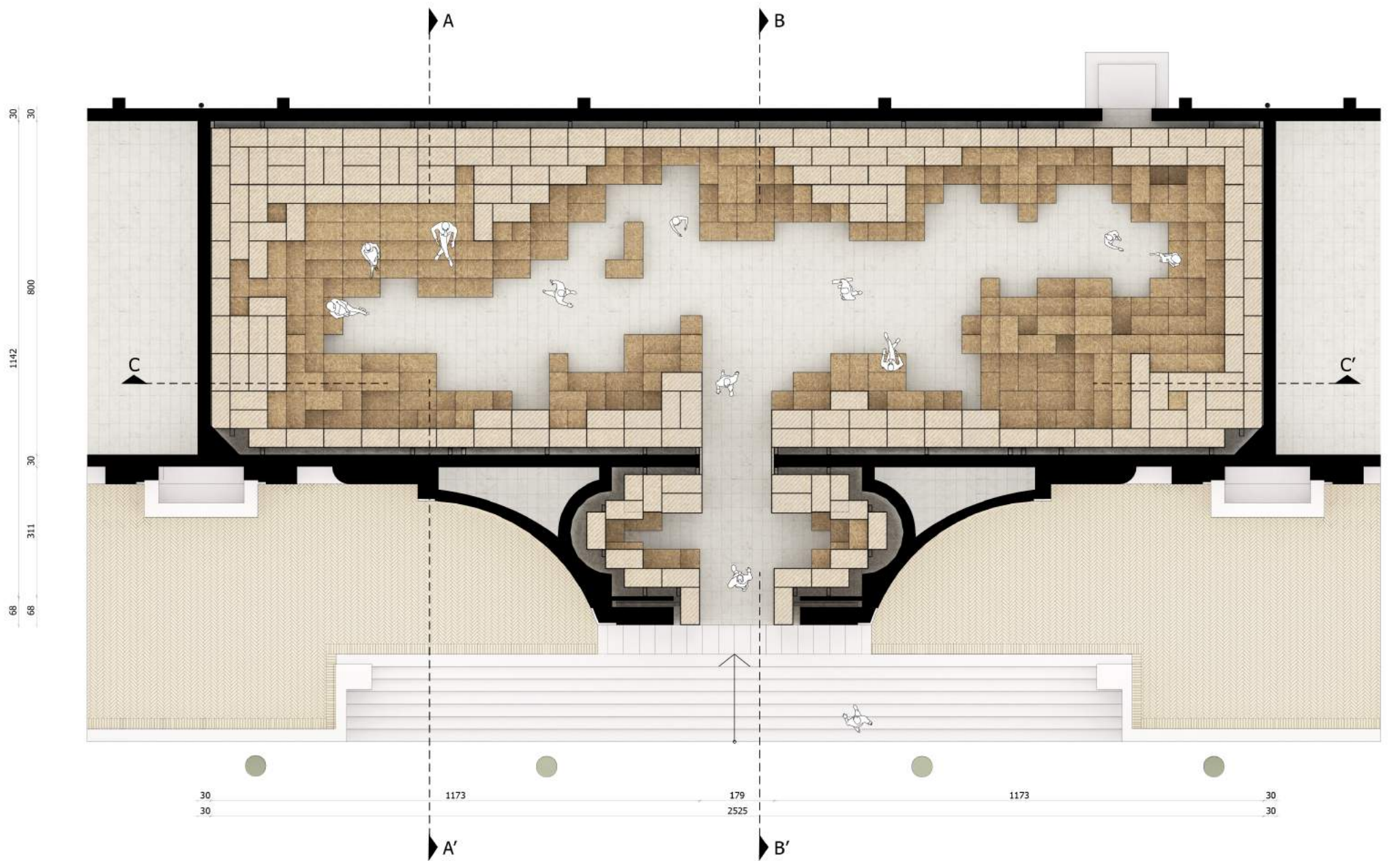
Pawilon jest odpowiedzią na niewypowiedziane potrzeby przybywających, oferując im nieskończony zakres możliwych rozwiązań, które mogą służyć albo intensywnej aktywności albo relaksowi. Podkreśla bogactwa naturalne, które umożliwiają rozwój życia i cywilizacji (ziemia-woda-słońce) i wykorzystuje płody rolne jako podstawowy materiał budowlany, tworząc przestrzeń oraz doświadczenia pełne życia.

Tworząc współczesne walory przestrzenne z wykorzystaniem archaicznych możliwości belek słomy, umacniają się nasze relacje z przeszłością i wspomnieniami. Ukazane zostają kulturowe warstwy polskiej i europejskiej modernizacji, opowiadając historię o ewolucji prądowej praktyki zbiorów oraz ich znaczenia dla naszego wspólnego metabolizmu i przetrwania.

PODSUMOWANIE

Propozycja polskiego pawilonu jest próbą reinterpretacji statycznego modelu kuratorskiego stosowanego w większości pawilonów. Zamiast tego proponuje podlegającą transformacji instalację, która angażuje zwiedzających i prowokuje ich udział. Głównym elementem wystawy pawilonu jest interaktywna kompozycja z belek słomy, które są elementem polskiej tradycji żniw, a także powiązanie z tematyką Biennale Wolna przestrzeń, poprzez interaktywne wnętrza które tworzą. Bele słomy ułożone są w całym wnętrzu pawilonu w taki sposób, że całkowicie ukrywają ściany i sufit (z wyjątkiem świetlików) tworząc wnętrza o nowej fakturze i jakości przestrzennej. Zwiedzający mogą wykorzystać elementy instalacji w dowolny sposób i oddziaływać na nią, poznając polską kulturę, historię i rytuały rolnicze. Pawilon może być jednostką badawczą w czasie rzeczywistym, prototypem Wolnej przestrzeni i unikalnym ambasadorem polskiej kultury.

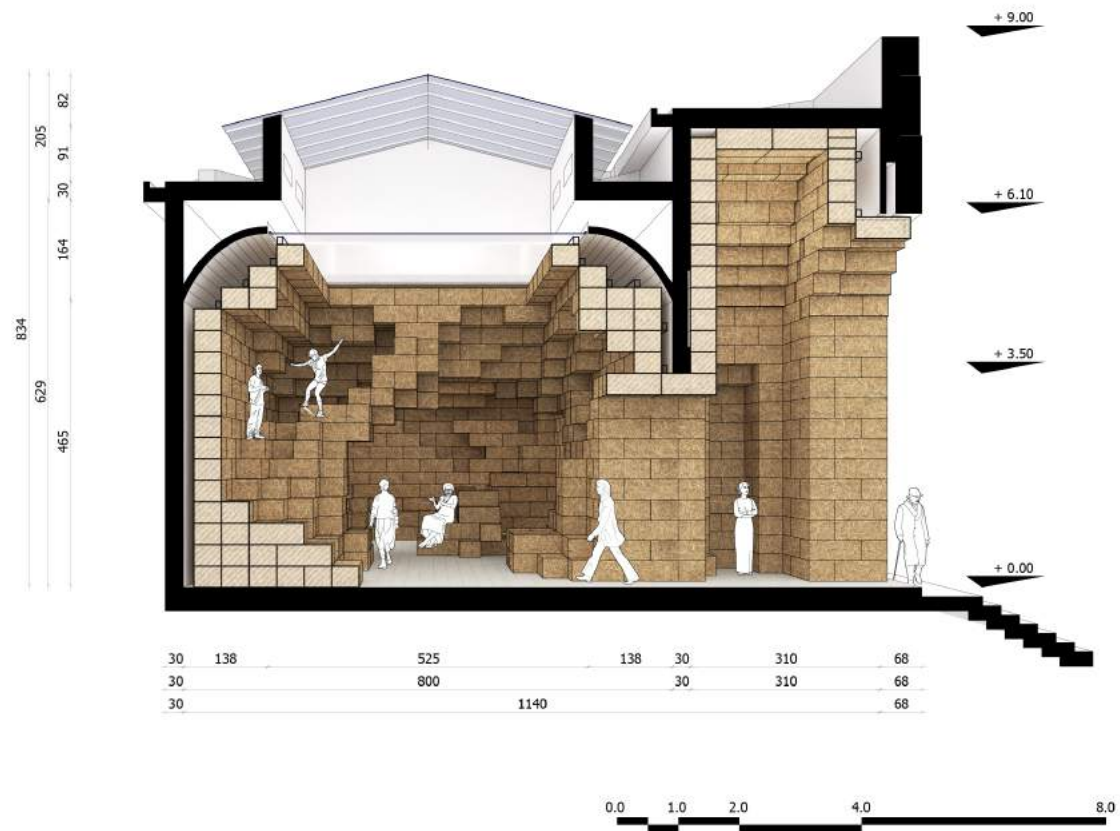
PROJEKT

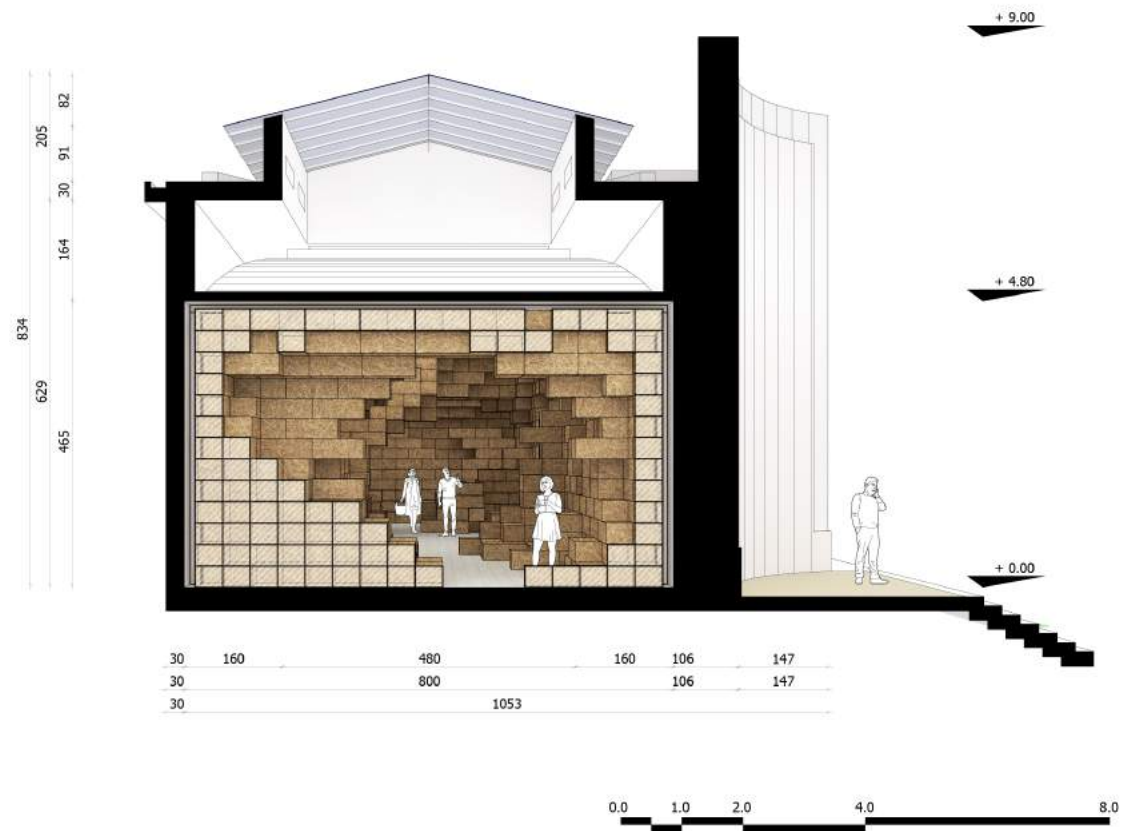
Rzut Parteru

Przekrój A-A'

Przekrój B-B'

Przekrój C-C'

WIZUALIZACJE

